

ΜΙΑ ΦΟΒΕΡΗ ΣΕΛΙΔΑ ΤΗΣ ΒΛΔ. ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΟΙ ΤΟΥ ΝΑΥΠΛΙΟΥ

Τι διηγήθη ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἀλβανῶν στὸν ἀγωνιστὴ Φωτᾶκο. Ντολμάδες ἀπὸ κρέας ἀνθρώπινο! Μυαλὰ ἀνθρώπων τηγανιτά. Ἡ φριχτὴ ἐπιδημία τοῦ Ναυπλίου καὶ τὰ βόσανα τῶν φιλελλήνων. Τραγικὰ ἐπεισόδια. Ἡ αὐτεθυσία τῶν Γερμανῶν. Οἱ φιλελλήνες καὶ ἡ ἄλωση τοῦ Παλαμηδίου κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΚΑΙ σήμερον ἡ συνέχεια τῆς ἐνδιαφερούσης καὶ φριχαστικῆς σελίδος τῶν ἀνθρωποφάγων τοῦ Ναυπλίου: Ὁ γιαντὸς Ἀγγερινὸς μίλησε στὸς ἀνθρωποφάγους τοῦ Ναυπλίου μὲ σκληρὴ γλώσσα. Τοὺς ἐδήλωσε καθαρὰ ὅτι στὸ ἐξῆς, ὅπου φανερωθῆ νὰ τρώγῃ ἀνθρώπινες σάρκες, θὰ τοιφερίζεται χωρὶς καμμία ἄλλη διαδικασία. Ἐτοί οἱ Τοῦρκοι ὑπεσχηθῆσαν ὅτι θὰ περιορισθῶν στὰ 300 δρόμα φωνί πὸν τοῦς ἔδινε κάθε μέρα ὁ στρατὸς τῆς κατοχῆς τοῦ Ναυπλίου. Οἱ πρόκριτοι μάλιστα Τοῦρκοι διαίρσαν ἀνθρώπους ἐν περιφρονίᾳ στὴν πόλι, καὶ ὅπου σὺλλάβουν νὰ τρώγῃ κρέατα νεκρῶν, νὰ τὸν παραδίωκον στοὺς Ἑλλήνας.

Μετὰ τὴ διάλιον τῆς συγκεντρώσεως, ὁ Φωτᾶκος ἐπλήσιασε τὸν ἀρχηγὸ τῶν Ἀλβανῶν, πὸν ἔσπεκε ἀνωκυμμένους στὸν κορμὸ τοῦ πλατάνου καὶ ἄρχισε νὰ τὸν κινή λόγῳ γιὰ τὰ φοβερά αὐτὰ συμβάντα: — Ὁ Θεὸς θὰ σῶς χάσῃ καὶ θὰ σῶς κολήσῃ ἀκόμα, ἔλεγε ὁ Φωτᾶκος, γιὰτι κάνετε αὐτὰ τὰ φοβερά πράματα!... Νά, γι' αὐτὸ σῶς παίδειν ὁ Θεὸς καὶ σῶς ἔφερε σὲ τέτοια ἀπαυθρία, νὰ τρώτε τοὺς ἀδελφοὺς σας!...

Καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἀλβανῶν ἀπάντησε: — Νά δόση ὁ Θεὸς νὰ μὴ φτάσω κ' ἐγὼ ποτὲ στὸ σημεῖο νὰ φάω σάρκες νεκρῶν! Σοῦ λέω ὅμως ὅτι, καθὼς ἔμαθα, γλυκύτερο φαγητὸ στὸν κόσμῳ δὲν εἶνε ἄλλο ἀπὸ τὸ ἀνθρώπινο κρέας, καὶ μάλιστα τὰ ψαγιά, ὅταν τὸ κνήν κανεὶς κεφτέδες ἢ ντολμάδες... Ἐτοί τὰ ἔφαγαν πολλοὶ Τοῦρκοι. Ἐξοφαν φύλλα φραγκοκονιαῖς, τὰ ἔθρασαν σὲ θαλάσσινο νερὸ, ἔβγαλαν τὴν πέτρα τῶν φύλλων αὐτῶν καὶ σ' αὐτὴ ἐτίλιξαν τὸν κνιά ἀντίς γιὰ κλιματοφύλλα. Ἀκόμη καὶ μυαλὰ ἀνθρώπων ἔφαγαν τηγανιτά, καὶ, ἐπειθὴ δὲν εἶχαν οὔτε βοῦτιρο οὔτε λάδι, μετεχειρίζοντο ἀνθρώπινο λίπος γιὰ τὸ τηγάνισμα.

— Καὶ ἦσαν νόστιμα τὰ τηγανιτά μυαλὰ; ἐρώτησε παρτεριστικῶς ὁ Φωτᾶκος.

— Ὁ Ἀλβανὸς ἔγλυψε τὴ χειλὴν του καὶ τὰ μάτια του ἄστραψαν ἀπὸ λαμυργία.

— Χαλβάς; ἀπάντησε. Γλυκύτερο φαγὶ δὲν γίνετα, μὰ τὸν Ἀλλάχ!

— Ὡστε ἔφαγες καὶ σὺ; ἔειπε ὁ Φωτᾶκος.

— Ἐγὼ, ὄχι! διεμαρτυρήθῃ ὁ Ἀλβανὸς ἀρχηγός. Ἄλλοι πὸν ἔφαγαν, μοῦ τὸ εἶπαν...

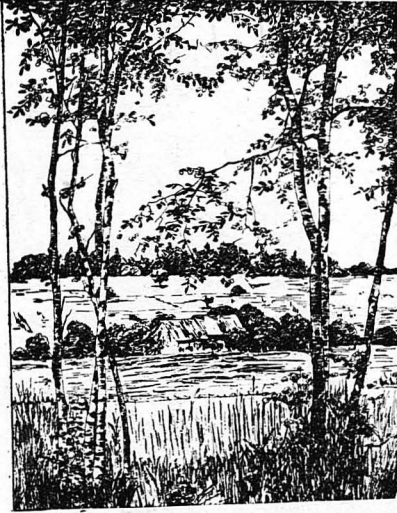
Ἐπειτα ὁμοῦ οὐλόγησε: — Ἐστὴν ἀρχή, εἰτε, δὲν θέλαμε νὰ πέσουμε σ' αὐτὸ τὸ ἀπάνθρωπο αἵμαρτημα, ὕστερα ὅμως μᾶς ἔσφιξε ἡ πείνα καὶ ἀγγίξαμε καὶ δὲν ἐνούλογοῦμαστε τίποτ' ἄλλο παρὰ πὼς νὰ βροῦμε τροφὴν καὶ νὰ ζήσουμε. Ἡ πείνα, ἀρέντη μοι, τὸν κάνει τὸν ἀνθρώπου θεοῖο!...

Καὶ ὁ Φωτᾶκος συμπληρώνει:

Ἐγὼ τότε, ἀκούσας ταῦτα, ἐσυχάρηκα τὴν ὁμιλίαν του, τὸν ἀφήκα καὶ ἀνεχώρησα... Μετὰ ταῦτα ἔλαβα διαταγὴν τοῦ ἀρχηγοῦ μου νὰ ζητήσω τὰ κλειδιά τοῦ Φρουρίου ἀπὸ τὸν Ἀλήμητη, πὸν ἦτο φρουραρχος...

Ὅταν ἔπαψε ἡ ἀνθρωποφαγία στὸ Ναῦπλιον, ἄρχισε ἄλλη θεϊκὴ κατάρα: Οἱ Ἑλλήνες στρατιῶτα πὸν ἔπιθαν τὰ φορέματα καὶ ἄλλα πράγματα τῶν Ὀθωμανῶν, ἐμολίνθησαν ἀπὸ μὴ φοβερὴ ἐπιδημία, τὴν ὅπου ὁ ἱστορικὸς περιγράφει πὸνδ παραστατικῶς:

Ὅποιος ἐκατελαμβάνετο ἀπὸ τὴν ἀρρώστειαν αὐτὴν, γράφει, ἦτο ἀδύνατος νὰ ζήσῃ, καὶ ὅπους ἔξῃ καὶ διεφνευεν αὐτὴν ἐστέρειτο μίαν ἀπὸ τὰς αἰσθήσεις του, ἢ τὴν μνήμην, ἢ τὴν ἀκοήν. Ὅταν ἡ ἀσθένεια ἔφθανε εἰς τὴν ἀκοήν, ὁ ἀρρώστος ἐκνεύετο ἀπὸ μανίαν καὶ ἡ φαντασία του ἀνέβαινε ὕψηλᾳ. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἀρρώστους ἐσηκώθησαν, ἄλλοι τὴν νύκτα καὶ ἄλλοι τὴν ἡμέραν καὶ ἔπιγαν νὰ κολυμβήσουν εἰς τὴν θάλασσαν, ὅπου καὶ ἐπνίγησαν... Ἐπεφταν εἰς τὴν θάλασσαν διὰ νὰ ὀρασιδοῦν, διότι ἡ ἑσωτερικὴ φλόγα τὸν ἦτο ἀβεργάνετος. Ἄλλοι πάλιν ἐνόμιζαν ὅτι τὸ ἔδαφος ἦτο θάλασσα καὶ ἐπεφταν ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ σπιτιοῦ τους κάτω εἰς τὴν γῆν, ἀπὸν πρῶτα ἐγδύνοντο καὶ ἀφῆγαν τὰ ρούχα τους εἰς τὸ σπείρι διὰ νὰ μὴ βραχοῦν. Ὅσοι δὲ ἀπὸ τὸ πείσιμον ἐσώοντο, ἐγγυρίζαν γυμνοὶ εἰς τὴν πόλιν καὶ κανεὶς δὲν

Ἡ ἀσθένεια αὐτὴν δαμονίζονταν!... Ἐν τούτοις, πολλοὶ ἀπὸ τοὺς χωρικοὺς πὸν εἶχαν ἔλθει διὰ τὰ λάφυρα, ἔπιγαν τὰ παληόρουχα τὰ μολυσμένα καὶ ἔφεραν τὴν ἀρρώστειαν εἰς τὰ χωριά των, ἀπὸ τὴν ὅπου ἄνθρωποι ἀπέθανον.

τοὺς ἐνυμάζωνε. Ὅλος ὁ κόσμος ἀπὸ τὸν φόβον τῆς νόσου ἐφνευε. Μερικοὶ ἄλλοι ἐφαντάζοντο ὅτι ἦσαν παπάδες καὶ ἐμολύντο τοὺς ἱερεῖς, λειτουργοῦντες εἰς τὰς ἐκκλησίας!...

Στὸ Ναῦπλιον ἔτυχε τότε νὰ βοηθοῦν καὶ πολλοὶ φιλέλληνες Γερμανοὶ. Εἶχαν κατεβῆ στὴν ἀγωνιζομένη Ἑλλάδα νὰ πολεμήσουν, μὲ ἱερὸ ἐνθουσιασμό. Τὰ διαβητήριά τους ἔγραψαν: «Θεέ, σῶσον τὴν Ἑλλάδα! Ἀπέχθετα ὁ δεινά (ἐδῶ ἐσημειῶντο τὸ ὄνοματεπώνυμον καὶ ἡ πατρίς τοῦ φιλέλληνος) εἰς τὴν Ἑλλάδα, νὰ συναγοισθῆ μετὰ τὸν ἀδελφῶν Ἑλλήνων, ἐλευθερωτῶν τὴν πατρίδα τοῦ Ἐπαμεινῶνδα, τοῦ Θεμιστοκλέους, τοῦ Περικλέους καὶ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων». Τὰ διαβητήρια αὐτὰ ἦσαν ὑπογεγραμμένα ἀπὸ τὰ μέλη μιᾶς φιλελληρικῆς Ἐπιτροπῆς ὑπὸ τὸ ὄνομα Κομιτέ.

Ὅλοι αὐτοὶ οἱ δυστυχημένοι Γερμανοὶ ἐμολίνθησαν ἐπίσης κ' ἐχάθησαν δωρεάν, γιὰτι δὲν εἶχαν κινεῖνα συγγενὴν νὰ τοὺς σηματοδέσῃ, νὰ τοὺς περιποιηθῆ. Ἐπειτα δὲν ἤξεραν καὶ τὴν γλώσσα μας γιὰ νὰ συνεννοηθοῦν.

Ἄν κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς — γράφει ὁ Φωτᾶκος — εἶχε σῶσας τὰς φρένας καὶ ἐπήγαναι ζητώντας νὰ εὕρῃ νερὸν νὰ σπύσῃ τὴ φωτιά ἢ ὅπουα μέσα τὸν ἐκαίετο, καμμίαν βοήθειαν δὲν εὕρισκε, διότι ἔφνευαν οἱ γεροὶ ἀπὸ κοντὰ τοῦ διὰ νὰ μὴ μολυνθοῦν. Καὶ τούτο ὄχι μόνον εἰς τοὺς φιλελλήνας ἐγίνετο, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς ἰδίους συγγενεῖς τῶν πασχόντων, ὅπου καὶ αὐτοὶ ἀκόμη τοὺς ἐγκατέλειπαν. Ἐκτὸς ὅμως τούτων, οὔτε ἱατρός, οὔτε νοσοκομεία, οὔτε ἄλλο τίποτε μέσον θεραπείας ὑπῆρχε... Οἱ Ἑλλήνες ἱατροὶ ἐφοβοῦντο νὰ τοὺς πλησιάσουν, ὄχι διὰ νὰ μὴ μολυνθοῦν καὶ πάθουν καὶ αὐτοὶ, ἀλλὰ κυρίως ἀπὸ τὴν πρόληψιν ὅτι οἱ προσβαλλόμενοι ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν αὐτὴν δαμονίζονταν!... Ἐν τούτοις, πολλοὶ ἀπὸ τοὺς χωρικοὺς πὸν εἶχαν ἔλθει διὰ τὰ λάφυρα, ἔπιγαν τὰ παληόρουχα τὰ μολυσμένα καὶ ἔφεραν τὴν ἀρρώστειαν εἰς τὰ χωριά των, ἀπὸ τὴν ὅπου ἄνθρωποι ἀπέθανον.

Ὁ ἱστορικὸς προσθετεῖ ὅτι πολὺ ἔβλαψε ἡ ἐποχὴ τοῦ ἔτους καὶ ἡ θέσις τῆς πόλεως. Γιατι ἦταν χειμῶνας κ' ἔβριχε καὶ τὸ Ναῦπλιον εἶνε πόλις πολὺ ὑγρᾶ. Ἐνεκα τῆς ἀρρώστειας αὐτῆς συνέβησαν τότε διάφορα ἀλλόκοτα γεγονότα, ὅς τὸ ἀκόλουθο:

Πίσω ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ὑπῆρχον καμῖρες καὶ ἐρείτια σπιτιῶν πὸν εἶχαν πρὸ δλίγων καταπέσει. Οἱ Ἑλλήνες ἐπαίρναν ἔξω ἀπὸ τὰ γκαρμισμένα σπῖτια καὶ τὰ μετεχειρίζοντο γιὰ φωτιά. Ἀπὸ ἀφώστος συμφέρονσαν νὰ πάνε μαζὶ νὰ κλέψουν ἔξω ἀπὸ τὸ σπορὸ τῶν ἐρείπιων. Ὅταν ἔξω ἀπὸ τὸ σπορὸ τῶν ἐρείπιων. Ὅταν ἔξω ἀπὸ τὸ σπορὸ τῶν ἐρείπιων. Ὅταν ἔξω ἀπὸ τὸ σπορὸ τῶν ἐρείπιων.

Καὶ ἐγὼ ἐνόησα — γράφει ὁ Φωτᾶκος — καὶ ἤμουν 28 ἡμέρες ἀρρώστος, κλεισμένος εἰς ἓνα δωμάτιον. Ὁ Παναγῆς Χρυσανθόπουλος, ὁ μετονομασθεὶς Κακλαμᾶνος(*), μ' ἐπεριποιήθη πρὸς καιρὸν, ἀλλὰ ὕστερα μὲ παρήτησε καὶ ἔφυγε κρυφά. Εἶχαν καρφώσει τὰ παράθυρα καὶ τὴν πόρτα τοῦ δωματίου μῆπως φύγῳ καὶ γκαρμισθῶ. Ὑπέφερα πολὺ, ἐλαττώθη τὸ μνημονικόν μου καὶ ἡ ἀκοή μου, κ' ἐχρειάσθη πολὺς καιρὸς διὰ νὰ μοῦ ἐπνεύθουν εἰς τὴν πρώτην κατάστασιν. Τέτοια ἦταν ἡ ἐπιδημία τοῦ Ναυπλίου. Ἄπ' αὐτὴν, καθὼς καὶ ἀπὸ τὴν προηγουμένην λοιμικὴν νόσον τῆς Τριπολιτσᾶς, ἀπέθαναν περισσότεροι ἄνθρωποι, παρὰ εἰς τοὺς χρόνους τοῦδε γενομένου πολέμου.

Γιὰ τοὺς Γερμανοὺς φιλέλληνας ὁ ἱστορικὸς ἐκφράζεται μὲ ἐνθουσιασμό: «Ἄν καὶ δὲν ἦσαν πολλοὶ — γράφει — δίδει δὲν ὑπερέβαιναν τοὺς διακοσίους, ὅμως οἱ ἄνδρες αὐτοὶ ἀνέλαβαν νὰ φυλάττον ὡς σκοποὶ νύκτα καὶ ἡμέραν. Ἐστάλαξαν οἱ φταχοὶ στὰ πόδια τους καὶ εἰνε ἀξίον ἐπαίνου διὰ τὴν ἐπι ἓνα περίου μῆνα τοιαύτην ὑπηρεσίαν των, διότι ἀφέλιγαν τὴν πολιορκίαν, καὶ μάλιστα αὐτοὶ πρῶτοι τῶν ἄλλων Ἑλλήνων κατὰ τὴν ἀλωση ἐπῆλθαν μέσα εἰς τὸ Παλαμῆδι. Δὲν ἐνθυμούμαι τὰ ὀνόματα τῶν διὰ νὰ τὰ μνημονοῦμαι καὶ

(*) Παπποῦ τοῦ πρεσβευτοῦ τῆς Ἑλλάδος στὸ Λονδὶνον κ. Κακλαμᾶνου.

ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ... ΥΠΗΡΕΤΩΝ

Στόν βασιλέα τής Καστίλλης 'Αλφόνσο, έλεγε κάποτε ένας αυλικός τόν ότι έφερε να περιορίση τόν ύπηρετιόν τόν προσωπικό, γιατί πολλοί από τούς ύπηρετές τόν ήσαν τελείως περιττοί.

— Καθόλου! απάντησε ο άγαθός βασιλέας. Τούς χραισμούς μόν από τούς ύπηρετές μόν τούς έχω ανάγκη έγω. Οι άλλοι πάλιν, οι άχρηστοι, έχουν αυτοί ανάγκη από μένα. Κατά συνέπεια, δέν μπορώ να διώξω κανένα!...

***

Ο διάσημος Άγγλος συγγραφέας Ριχάρδος Στήλ, προσκάλεσε κάποτε μερικούς φίλους τού σέ γεύμα. Οι φίλοι τόν παραξενεύτηκαν μέ τόν μεγάλο αριθμό τών ύπηρετών τού έσεβρίζαν στό τραπέζι. Τόν ρώτησαν λοιπόν πώς τά κατάφερε μέ τόν μικρό εισόδημα τού είχε, να συντηρή πλήθος ύπηρετών.

— Άχ, φίλε μου, απάντησε ο συγγραφέας. Είνε όλοι τούς παραληρηστικοί! Δέν ξέρεις πώς θα ήθελα να γλυτώσω άπ' αυτούς...

— Και τί σ' αποδίδει να τούς διώξεις;

— Τι; Τά χρέη μόν! Σ' όλους αυτούς πού βλέπεις χρωστώ 2 και 3 έτών μισθοί! Κι επειδή δέν μπορώ, φυσικά να τούς διώξω, ούτε δέ κ' αυτοί έχουν κέρη για δουλειά, αναγκάζομαι να παίρνω διαρκώς καινούργιους, αιχμαυτώντας τούς έτσι και πληθαίνοντάς τούς!...

Οι φίλοι τού Στήλ, έγέλασαν μέ τήν καρδιά τούς μέ τόν πρωτότεμο μόνον πού ελγεν έπινοήσε ο διάσημος συγγραφέας για να ύπηρετητά τζάματα... Άνέλαβαν όμως συγχρόνως να πληρώσουν αυτοί τούς καθυστερούμενους μισθούς κ' έτσι τόν άπτήλλαξαν από τόν σμήνος τών ύπηρετών τού.

***

— Πρέπει να δημολογήσης, έλεγε κάποτε ένας κύριος στόν ύπηρετή τόν, ότι οι κύριοι είνε πολύ διατυχησμένοι πού δέν μπορούν να κάμουν χωρίς ύπηρετές!...

— Ω! κύριε!... απάντησεν ο ύπηρετής. Οι ύπηρετές είνε πολύ τυτυχησμένοι, έφ' όσον δέν μπορούν να κάμουν χωρίς άφεντικούς!...

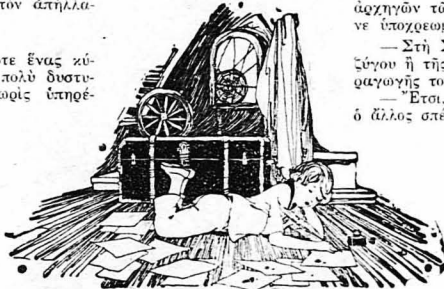
ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

Η ΓΕΝΝΑΙΟΥΨΥΧΙΑ ΜΙΑΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

Ο Κλειμένης, ο Βασιλεύς τών Λακεδαιμονίων βρέθηκε κάποτε στην ανάγκη να ζητηθή πολεμική βοήθεια από τόν Βασιλέα τής Αιγύπτου Πτολεμαίον τόν Φιλόπατρον. Ο Πτολεμαίος τού ύποσχέθηκε πράγματι να τόν συντρέξη, αλλά μέ τόν όρο να τού στείλη στην Αίγυπτον ός όμήρους τά παιδιά τόν και τή μητέρα τού. Ο Κλειμένης, μόλις έλαβε τήν απάντησι αυτή, έπεσε σε μεγάλη άμνηστια, γιατί δέν τολμούσε να τή γνωστοποιήσ η τή μητέρα τού. Πολλές φορές έμειναν στό δωμάτιό τής άποφρασμένος να μέ τόν πη, άλλ' όμως μετανοήσας κ' έφυγε άφρακτος. Μιά μέρα εκείνη, βλέποντάς τόν έτσι σκιδρωτό, θέλησε να μάθη τήν αιτία τής λήθης τού κ' ύστερα από πολλά τόν άνάγκασε να τής φανερώση τήν αλήθεια.

— Αυτό ήταν λοιπόν τόν φοβερό πού δέν τολμούσες να μού πής; τού ειπε τότε γελώντας η μητέρα τού. Βάλε μέ γρήγορα μέσα στό πλοίο και στείλε μέ όπου νομίζεις πώς μπορεί τόν γερασμένο κορμί μου να προσφέρη κάποια ωφέλεια στη Σπάρτη, πριν τόν διαλύση ο θάνατος!...

να πλέξω τόν στέφανον τής καρτερίας των. Και όμως, μέχρι τέλους άδικήθησαν εις τήν διανομήν τών λαφύρων, διότι τά έπλησαν οι άτακτοί. Άν έβλεπε κανείς τόν τακτικόν τούτου σώμα τών φιλελλήνων πώς ήτο ντυμένον ποτέ δέν θα τόν έλθρομίονε, άλλ' ούτε και μπορεί κανείς να τόν ζωγραφίσω, διότι θα έχειράζετο όλα τού κόσμου τά χρώματα. Εφορούσαν, παραδειγματός χάριν, μπενιαία Τουρκικά διαφόρων χρωμάτων και τίς γούνες άνάποδα, και από μακράν έφαινον όσάν άρκουδες ή γκαμπήλες. Είς τας κεφαλάς των εφορούσαν καθόδια Τουρκικά. Άλλοι άπ' αυτούς ήσαν ξυπλήγιοι και άλλοι πάλιν εφορούσαν ύποδήματα κόκκινα και κίτρινα και μέ σ τ ι α γυναίκα... Πολλοί άλλοι είχαν άντι μαυθόν παλτώματα εις τήν ραχή των. Οι σκοποί από μακράν δέν έγνωρίζον άν ήσαν άνθρωποι. Έβλεπε κανείς μόνον ένα πράγμα πού έμαυρίζε και μόνον από τήν όρθην λόγγην τού όπλου έγνωρίζοντο ότι ήσαν σκοποί. Ο καιρός, ήταν χειμώνας και υπέφεραν πολύ από τόν κρύο οι φτωχοί. Ο άρχηγός των, Νόσσαν κανούμενος, απέθανε κατά τόν 1823. Ήταν γενναίος άνθρωπος και άγαπούσε τούς στρατιώτας τού σάν ο πατέρας τά παιδιά τού.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΗΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Η στρατιωτικές δυνάμεις τού πριγκιπάτου τού Μονακό άνέρχονται σέ... 75 άνδρες έθνοφυλακής και 75 παραμπυλίτες!...

— Ο στρατός τής ιακωσομαθίης δημοκρατίας τού Άγ. Ματθίου, ή όποια βρισκείται μεταξύ τών Άλενβίνων όρέων, άνέρχεται σέ 750 άνδρες, τού πριγκιπάτου τού Λιχτενστάιν σέ 850 άνδρες και τής δημοκρατίας τής Άνδόρας σέ 1.000.

— Οι περισσότεροί οφρανοζύστες τής Ν. Υόρκης έχουν πατώματα κατασκευασμένα από πετρεμένο χαρτί!

— Η διομηχανία τού χαρτιού αυτού είνε άπλουσιτάτη: Ο πολτός τού χαρτιού άναμνίεται μέ λίγο τομπέκο κ' έτσι στεροφυοείται. Ύστερα κόβεται σέ τετραγωνικά τεμάχια, όπως είνε ή μοσαϊκές πλάκες, τά όποια χρησιμοποιούνται για τά πατώματα τών σπιτιών και τών πλοίων, γιατί είνε ελαφρά και κοστίζουν πολύ φθηνά.

— Σύμφωνα μέ μιá τελευταία στατιστική, πού έκαμε ή Βρετανική Κυβέρνησις τών Ινδιών, υπάρχουν στις Ινδίες 2.000.000 άνδρώγνια ήλικίας κάτω τών 10 έτών.

— Άπό τά δυο δέ αυτά εκατομμύρια, οι 560.000 σύζυγοι δέν είνε ούτε καν 4 έτών!

— Όπως ή Αθήνα, έτσι και τόν Παρίσι ύποφέρει από φοβερή λεηνοβία.

— Δέν έχει παρά τρία μόνάχα ύδραγωγεία: Τού Ντουί, πού μεταφέρει 20.000 κυβικά μέτρα νερό τήν ήμέρα, τής Βάεν μέ 120.000 κυβικά μέτρα νερό, και τής Άβρ μέ άλλα 100.000 κυβικά μέτρα νερό.

— Στην Κάφρα τής Αιθιοπίας, όταν πεθαίνη κανένας έξ τών άρχηγών τών Μανθών, όλες ή γυναίκες τής φυλής είνε ύποχρεωμένες να κόψουν τά μαλλιά τούς!

— Στη Σουαμία προσιούν πός ο θάνατος τού συζύγου ή τής συζύγου προηγουέτι μεγάλη αύξησι τής παραγωγής τού ρυζιού.

— Έτσι, όταν πεθάνη ένας από τούς δυο συζύγους, ο άλλος σπένει μεγάλη ποσότητα ρυζιού, σ' όσο τόν δυνατόν μεγαλιότερη έκταση.

— Ο νεκρός δέ τότε μόνον θάβεται, όταν τελειώση ή συγκομιδή τού ρυζιού, πού έσπερε κατά τήν ήμέρα τού θανάτου τού τόν έτερόν τόν ήμισυ!

— Τά νύμφα τού άνδρώπου αλλάζουν 176 φορές σέ διάστημα 75 έτών.

— Εάν πορούσε δηλαδή κανείς να διατηρήση τόν νύχι τού δείκτου τόν επί έξηντα χρόνια, τόν νύχι αυτό θάβτανε

σε μικρό δίο μέτρον! — Οι μακροβιότατοι άνθρωποι τού κόσμου είνε οι κάτοικοι τής Ιρλανδίας.

— Σύμφωνα μέ μιá στατιστική πού έκαμε τελευταία ο Αμερικανός φυσιολόγος Ντίβερ, επί 1523 άτομων, πού απέθαναν κατά τόν παρελθόν έτος, τά 400 ήσαν ήλικίας 90—120 έτών.

— Ένας Πολωνός γιατρός ύπελόγησε τήν άπόστεισι, πός τήν όποια αναλογούν, πάνω κάτω, ή κινήσις τής γλώσσας ενός άνθρώπου, ούτε πολιτικού, ούτε απιστηλού, όταν μιλάει.

— Βοήκε λοιπόν ότι σε διάστημα 33 έτών ή κινήσις τής γλώσσας τού άνθρώπου αυτού αναλογούν εις μήκος μέ 5.000 χιλιόμετρα, όσο περίπου άπτεχει ή Έλλάς από τή Νέα Υόρκη!

— Είς τόν Κασινοπολιτικόν Βίον της Γαλλίας έγινε πρό ήμερών μιá δικη πρωτοφανής στά δικαστικά χρονικά.

— Εδικάζετο ένας Άγγλος είνγενής, κάτοικος τής Τουλώνας, γιατί έσκότωσε τή μητέρα τού... «έξ-ενοπλαχτίας», επειδή έπασχε έξ άνιάτου νόσου και ύπέφερε τρομερά.

— Στη δικη αυτή παρέστησαν ός μάγιστρος ύπερασπιστές και οι μεγάλοι Άγγλοι μητιστοριογράφοι Ουέλς και Κόναν Ντόυλ, οι όποιοι ύπεστήριξαν τόν δικαίωμα τού σφόνου έξ ενοπλαχτίας! Και ο κατηγορούμενος αθώωθηκε.

— Μέ τά μεταφορικά μέσα, τά όποια υπάρχουν στη Νέα Υόρκη, μεταφέρθησαν κατά τόν παρελθόν έτος έκτός τών όριων τής πόλεως 3.202.800.000 άτομα.

— Για να καταλάβετε δέ πόσο μεγάλος είνε ο αριθμός αυτός, άρκεί να σάς αναφέρουμε ότι όλοι οι κάτοικοι τής Γης άνέρχονται σέ 1.906.000.000.

— Τόν μεγαλιότερο εργοστάσιο τού κόσμου κατασκευής σπέρτων βρισκείται στη μικρή Σουηδική πόλι Τιδαχόλι.

— Τόν εργοστάσιο αυτό ζουδεινε κάθε χρόνο 20.000 τόννους ξύλου για τήν κατασκευή τών σπέρτων. Η μέση παραγωγή τών σπέρτων τού κοσμοσπίου αυτού εργοστασίου είνε 200.000.000 σπέρτα τήν ήμέρα.

— Άπ' όλες τίς Βιβλιοθήκες τού κόσμου, ή πλουσιώτερες είνε: Η Έθνηκη βιβλιοθήκη τού Παρισιού μέ 3.500.000 τόμους βιβλίων, τού Ουάσινγκτον μέ 2.918.256 τόμους, ή βιβλιοθήκη τού Βρετανικού Μουσείου στό Λονδίνο, μέ 2.500.000 τόμους, ή Όλλανδική μέ 2.000.000 τόμους, τού Βερολίνου μέ 1.750.000 τόμους και τού Μοναχού μέ 1.450.000 τόμους.

